POATE... MÎINE... IVA

RĂZVAN HARITONOVICI

PREMIUL I (SCHIŢĂ) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAŢIE LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAŢIE, BUCUREŞTI, 1983

SE TREZI, întinzîndu-şi încheieturile anchilozate şi simţi iarăşi durerea din piept.

— Bună dimineaţa, domnule! Cafeaua e gata.

La capătul patului, ţinea într-o atitudine respectuoasă tava cu micul dejun,

— Mulţumesc, A, poţi pleca!

Adams se ridică din pat şi intră în baia automată. Bărbieritul manual era însă unul din inofensivele sale obiceiuri, aşa că trecură vreo zece minute pînă cînd reuşi să-şi soarbă cafeaua. Operaţiunea îi mai luă încă vreo zece minute, dar profită de ocazie pentru a-şi organiza şi programul zilei, după care se îmbrăcă şi părăsi casa.

— Bună dimineaţa, domnule Adams! Ziarul dumneavoastră!

— Mulţumesc, B!

Adams întinse moneda uşor coclită şi apucă ziarul mototolit. Îl va citi mai tîrziu, îşi spuse.

Afară era cald şi praful cenuşiu aşternut de-a lungul străzii îl făcea să tuşească.

— Ooo! Ce mai faceţi, domnule Adams, ce mai faceţi? Mă bucur, zău, atît de mult să vă văd.

— Bine, mulţumesc, C. Mă supără puţin pieptul.

— Vai, dar trebuie să vă îngrijiţi! Ce ne-am face fără dumneavoastră, zău, ce ne-am face?! Vi-l recomand pe doctorul D; este infailibil. Spuneţi-i doar că veniţi din partea mea, atîta doar.

— Sînteţi prea bun. Am onoarea!

Păşea în continuare pe străduţa strîmtă, încercînd să-şi alunge din memorie amintirile triste. Se opri cîteva minute pentru a sta de vorbă cu doamna E, constatînd fugar că vremea era în schimbare. Vîntul începuse să sufle, stîrnind praful cenuşiu. O urmări cum se îndepărtează, mişcîndu-şi scîrţîind şoldurile proeminente. Apoi îşi continuă drumul. Intră în magazinul alimentar.

— Vă salut cu respect, domnule Adams! rosti vînzătorul cu un zîmbet profesional lăţit pe faţa-i pistruiată. Ca de obicei?

— Ca de obicei, F, răspunse domnul Adams, plimbîndu-şi privirile printre rafturile încărcate cu cutii de conserve. Se scotoci prin buzunare apucînd cîteva bancnote. Vînzătorul fi împachetă două cutii verzi şi una galbenă.

— Păstrează restul, spuse, ieşind din magazin.

Banca era aproape. Intră şi se apropie de ghişeul unde G îl aştepta deja.

— Bună ziua, domnule Adams! E plăcut astăzi, nu?

Remarca, repetată de atîtea ori, îi zgîrie supărător auzul, dar se prefăcu că nu observă. Era doar şi vina sa.

— Bună! Aş dori să mai retrag nişte bani.

Completă formularul cu stereotipia omului obişnuit a face zilnic acest lucru. Numără banii şi părăsi banca fără a mai răspunde la salut. Era mai prost dispus ca oricînd.

Vîntul se înteţise. Ar fi trebuit să se grăbească spre casă, dar nu-l trăgea inima. Zări buldogul doamnei E mirosind rădăcina putrezită a unui copac. Era tot ce mai rămăsese din stejarul din faţa vilei lui Antony. Cîinele lătră bucuros, văzîndu-l. Îl mîngîie pe cap, atrăgîndu-şi mulţumirile acestuia sub forma unei energice clătinări a cozii. Cîţiva paşi mai încolo H poliţistul îşi făcea rondul obişnuit.

— Să trăiţi, domnule Adams. Totul e-n regulă, nu-i aşa?

Moţăi nehotărît din cap. Nu putuse suferi niciodată poliţiştii, mai ales de

cînd... dar asta nu avea nici o importanţă. Momentul ţinea de domeniul trecutului. H îşi continuă hotărît rondul, păşind apăsat printre casele tăcute în liniştea amiezii.

Adams se opri o clipă în faţa intrării adăpostului betonat şi în minte îi reveniră imaginile de coşmar ale evenimentului trecut. Aici îşi ţinuse androizii, jucăriile sale dragi, pe care acum le ura îngrozitor. Aici îl surprinsese momentul giganticei conflagraţii, pe cînd îşi programa, cu mişcări sigure, androida favorită, L. Zgomotul îl asurzise la început. Mormanul de maşinării se năruise la prima tresărire a pămîntului. Trăise clipe de groază, cărora, era sigur, acum nu le-ar mai fi rezistat. Totul se petrecuse atît de rapid. Cînd ieşise afară primul lucru care îl frapase a fost liniştea.

Îşi mută ochii de la intrarea adăpostului Şi acum era linişte. Pînă acasă mai avea doar cîţiva metri. Îl văzu pe J trecînd pe lîngă el şi întorcînd capul; J nu-l înghiţea şi pace. Nu se salutară.

Poarta scîrţîi la trecerea sa. Leii de piatră, ce străjuiau scările vilei, ajunseseră ştirbi cu totul. Şi cît de mult îi plăceau Ivei! Îi dădeau impresia de măreţie în tîrgul acesta umil, ascuns între munţi.

Ce dor îi era de Iva! Şi-o amintea, mai clar ca oricînd, în momentul plecării cu două zile înaintea izbucnirii războiului total: „Revin peste o săptămînă, dragul meu. Amuză-te pînă atunci cu androizii tăi. După aia nu cred că o să-ţi mai las timp”. Zîmbise şăgalnic. Şi plecase.

Dumnezeule! Oare nu putuse găsi şi ea un adăpost asemenea lui? Oare nimeni nu putuse găsi un asemenea adăpost?!

Casa era la fel de pustie. Prăbuşit pe macheta bucătăriei, A mai ţinea încă tava în mînă. „Nu mai are energie”, gîndi. De altfel, celulele solare erau destul de uzate. Îl cuplă la bateria de rezervă. Voia să mai stea puţin de vorbă,

— Bună dimineaţa, domn...

Îi reglă ceasul interior.

— Bună seara, domnule! Vă pregătesc cina în cîteva minute. Adams întinse pachetul de conserve, prea obosit pentru a mai spune ceva. Aruncă ziarul într-un colţ. Îl ştia pe de rost. Îşi plimbă apoi plictisit un deget prin praful depus peste radioul mut. Aşa nu mai rezista.

Iva, avea nevoie de Iva!

Dar ce se întîmpla cu L? Era deja ora. Telefonul sună în aceeaşi clipă. Ridică receptorul cu o mînă nehotărîtă.

— Alo! Dragul meu, iartă-mă că am întîrziat. Îţi voi explica mai tîrziu. Ne vedem mîine. Să ştii doar că te iubesc foarte mult.

Atît. Apoi auzi declicul aparatului şi tonul. Dar... asta nu era vocea lui L. Era vocea Ivei şi cuvintele ei şi tonul ei. Totul! O recunoştea foarte bine. Nu putea fi însă reală. Nu avea cum. Trecuseră luni de cînd pustiul îl înconjura de pretutindeni. Luni!...

Doar dacă, inconştient, ar fi programat vocea Ivei... Dar nu, nu făcuse asta.

Durerea îi potopi pieptul. Deschise fereastra. Începuse să se însereze.

„Şi totuşi ar putea fi Iva! Ar putea fi..."

Intensitatea durerii crescu, în vreme ce privirea îi deveni sticloasă. Într-un ultim gest deliberat îşi sprijini fruntea de pervazul geamului.

„Poate... mîine... Iva... se va întoarce!"

Prăbuşit lîngă unul din stîlpii de telegraf pe jumătate dărîmat, poliţistul H încremenise într-o poziţie contorsionată. Aştepta ca primele raze ale soarelui să redea energia bateriilor sale uzate, pentru a continua, cu paşi suficient de apăsaţi, rondul obişnuit, prin oraşul acum pustiu.